

„ÉS MIKOR A PÜNKÖSD NAPJA EL- JÖTT...”

És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt valának. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltélt az egész házat, a hol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, a mint a Lélek adta nékik szólások... (Apcsel 2:1-4)

A szobában emberek ültek. Férfiak és asszonyok. Vártak. Együtt. Egy akarattal. Szobában ülök, két évezreddel később. Várok. Egy akarattal. Ha másokkal kellene egy akarattal várnom, közös akarattal, ugyanazt várva, ugyanazt akarva... Hogyan is lehetne?

Hogyan is lehetne, hiszen ilyen korban élünk. Csodát ma is várunk, nyolc hosszú év után még szavazni is elmegyünk, és amit féltettünk korábban (lábainkat a járástól, kezünket az x-től visszatartva), amit féltettünk vérünkötől hasunkért, azt most megtettük hasunkért és talán vérünkért. Csodát várunk a csodátlan világban, olykor egynek tűnő, „a múltat végképp eltörölni” akarattal, hogy el is feledhessük, és élhessük élhetőbb csodátlan világunkat továbbra is egy akarat nélkül, hiszen „öldökölnünk és csatáznunk nincs miért, de kell”, hiszen emberek vagyunk, korunk a legszörnyűbb kor, terhünk a legnagyobb teher, jelenünkben feltűnő múltunk, batyunk, „a súlyosabb Nincsen”.

Mert ilyenek vagyunk és ilyen korban élünk. Mint ahogy ilyen kor volt száz évvel ezelőtt az akkori embereknek, magyaroknak, kétszáz éve az akkoriaknak, ezer éve...

Régen talán könnyebb volt, bár elgondolkodom, milyen lehetett csodákat élni néhány röpké percnyi évig Vele, a testben megjelenttel. Neki hinni, utána indulni, tőle tanulni, közben alakulni, elaludni, megtagadni. Mert olyan kor volt az (is), mikor saját vérével szennyezték a tisztát, az egyetlen Szeplőtlen Bárányt, és olyan kor volt az, amikor még csak nem is tudták: áldozatot mutat be maga az Áldozat.

A szobában emberek ültek, és vártak, és egy akarattal imádkoztak együtt. Zavaruk már enyhült – mekkora lehetett, mikor az asszonyok hírül vitték, hogy üres a sír... Mekkora lehetett, amikor megjelent. Sokszor. Tanítva. És milyen mértékben áradt szét a fáradt, ködös, vagy egyszerűen emberivé visszahullott lelkében a fény, az egyetlen Világosság, amikor a meghalt és föltámadott Úr megtörte a kenyeret közöttük.

Most már egy akarattal vannak együtt, hisz látták elmenni azt, aki majd dicsőségesen visszajön. Jeruzsálemben, a kudarc és győzelem helyszínén az örök emberek között megjelenik Isten immár fénnel, lánggal, szélként, aki most is ott fúj, ahol akar, és úgy, ahogyan bölcsességének tetszik. És a tanítványok immár Szentlélekkel telnek meg. A teljes vigasztalással, a teljes szeretettel, mely kiűzi a félelmet. A teljességgel átforgalmazni képes erővel, melynek semmi az ember változási készségének határa. Szél zúg, lángok égnek, és a körül lévő örökké csak emberi ember szépséget gyanít, mikor saját nyelvén hallja szólni az Igét. Mert amit hallanak, az nem kellemes. Nem másról szól, csak ami való. Isten Fia, Dávid utóda testet öltött, engedelmes volt a halálig, mégpedig a keresztfáig, ahová felvitte bűneinket, bűneink ítéletét, hogy vele együtt eltemetessünk a halálba, és feltámadásával feltámadjunk az örök életre. Nem lenne jó érteni: ti adtátok halálra a Szentet. És mégis: az élet egyetlen Útjának kezdete. És a csoda, amelyet nem vártak, épp amit nem vártak, ott van. Mindenki úgy hallja, ahogyan megértheti. Az ítéletet és a kegyelmet.

A szobában emberek ültek egy akarattal. A nép között emberek voltak, akik immár teljesítik küldetésüket, amelynek teljesítésére maguktól képtelenek, amely nem áll hatalmukban, mégis általuk kel életre. Megszóal az Élő Ige, és elmehetnek, és gyümölcsöt teremhetnek, és tanítvánnyá tehetnek minden népeket. És lehetnek egy akarattal.

Valóban a Lélek csodájaként valódi egy akarattal. Ami korunkban, nekem, szobában, emberek között Ünnepelni való pünkösdi valóság.

TANULMÁNYOK

